

Sygn. akt VII Ua 75/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Włodzimierz Czechowicz (spr.)

Sędziowie: SO Dorota Michalska

SO Agnieszka Stachurska

Protokolant: Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 listopada 2017 r. w Warszawie

sprawy M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

przy udziale zainteresowanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji wniesionej przez organ rentowy

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 lipca 2017 roku sygn. akt VI U 439/16

1. oddala apelację,

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz M. K. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

SSO Agnieszka Stachurska SSO Włodzimierz Czechowicz SSO Dorota Michalska

Sygn. akt VII Ua 75/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 lipca 2017r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu sprawy z odwołania sprawy z odwołania M. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 30 sierpnia 2016 r., znak:

(...), przy udziale zainteresowanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., o podstawę wymiaru wynagrodzenia za czas choroby i zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego, wydał wyrok, na podstawie którego

1) zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż odwołujący M. K. zachowuje prawo do wynagrodzenia za okres choroby zgodnie z art. 92 k.p. za okres od 19 lutego 2016 roku do 3 marca 2016 roku i prawo do zasiłku chorobowego z

ubezpieczenia wypadkowego za okres od 4 marca 2016 roku do 8 kwietnia 2016 roku w wysokości 100% (stu procent) podstawy wymiaru w związku z wypadkiem przy pracy, który miał miejsce w dniu 19 lutego 2016 roku;

2) zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. na rzecz odwołującego M. K. kwotę 360=zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. K. przeszedł w dniu 15 lutego 2016 roku badania okresowe. Został dopuszczony do pracy. Miejsmem pracy odwołującego są m.in torowiska tramwajowe, jezdnie wraz z terenami przyległymi. W dniu 19 lutego 2016 r udał się

na Al. (...) w W. w celu kontroli wykonania przez brygadę polecenia służbowego dotyczącego sprawdzenia sprawności urządzeń należących do pracodawcy

tj; (...) Sp z o.o. Odwołujący szedł wąskim chodnikiem oddzielającym torowisko od pasa zieleni w kierunku tunelu na trasie (...) kontrolując stan urządzeń znajdujących się na pasie zieleni na wysokości wzroku po lewej stronie. W tym momencie krzywo postawił lewą nogę, która zsunęła się ze śliskiego krawężnika i podwinęła.

W tym dniu padał deszcz, a temperatura była dodatnia. Odwołujący został odwieziony przez współpracowników do szpitala, gdzie stwierdzono złamanie poprzeczne kostki bocznej lewej nogi.

Decyzją z dnia 30 sierpnia 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział

w W. odmówił M. K. prawa do zasiłku chorobowego

z ubezpieczenia wypadkowego w związku z niezdolnością do pracy, spowodowaną wypadkiem przy pracy za okres od 19 lutego 2016r. do 8 kwietnia 2016r. w wysokości 100% podstawy wymiaru, z ubezpieczenia chorobowego za okres od 19 lutego 2016 r do 3 marca 2016r. Organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego za okres od 19 lutego 2016r. do 3 marca 2016r. w wysokości 80% podstawy wymiaru oraz uznał,

że ubezpieczony zachowuje prawo do wynagrodzenia za czas choroby zgodnie z art. 92 k.p. za okres od 19 lutego 2016r. do 3 marca 2016r. oraz, że powstała nadpłata zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 19 lutego 2016r. do 8 kwietnia 2016r. w łącznej kwocie brutto 4.566,20 złotych, którą płatnik składek (...) Sp. z.o.o z siedzibą w W. nienależnie rozliczył w ciężar składek

na ubezpieczenie społeczne. Z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej powyższym zdarzeniem za okres od 19 lutego 2016r. do 8 kwietnia 2016r. płatnik składek dokonał wypłaty zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego w wysokości 100 % podstawy wymiaru w łącznej kwocie 10.769 złotych.

W ocenie Sądu Rejonowego odwołanie M. K. zasługiwało

na uwzględnienie. Zdaniem Sądu Rejonowego poza sporem pozostawała nagłość zdarzenia

z dnia 19 lutego 2016r., jakiemu uległ odwołujący, jak i jego związek z pracą, zaś spór sprowadzał się do oceny zdarzenia, do którego doszło z jego udziałem, w kontekście

art. 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego Sąd Rejonowy stwierdził,

że przyczyną sprawczą - zewnętrzną wypadku przy pracy, może być każdy czynnik zewnętrzny (nie wynikający z wewnętrznych właściwości człowieka) zdolny wywołać

w istniejących warunkach szkodliwe skutki. W tym znaczeniu przyczyną zewnętrzną może być nie tylko narzędzie pracy, maszyna, zwierzę, siły przyrody, lecz także czyn innego osobnika, a nawet praca i czynność samego poszkodowanego. Tak więc za przyczynę zewnętrzną należy uznać zarówno działanie maszyny uszkadzającej ciało, jak i uderzenie spadającego przedmiotu, podźwignięcie się pracownika, niezręczny ruch jego ręki powodujący uderzenie i jej uszkodzenie, jak wreszcie potknięcie się na gładkiej nawet powierzchni i złamanie nogi. Tym samym w ocenie Sądu Rejonowego fakt, że do zdarzenia doszło na skutek nieostrożności pracownika, nie ma znaczenia dla oceny, że zdarzenie było wypadkiem przy pracy, jeżeli miało ono charakter nagły i pozostawało w związku

z wykonywaną pracą. W rozpoznawanej sprawie do zdarzenia doszło na skutek poślizgnięcia się, czyli odruchu samego powoda, stanowiącego przyczynę zewnętrzną. Okoliczność,

czy powód poruszał się po powierzchni nierównej, czy mokrej, nie miała znaczenia, gdyż przyczyną zewnętrzną wypadku może być również potknięcie się pracownika nawet na gładkiej nawierzchni, przy czym Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na zeznania świadków, którzy wskazali, że dzień w którym doszło do zdarzenia był dżdżysty.

Na tle ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości, że zdarzenie, jakie miało miejsce w dniu 19 lutego 2016r. roku miało charakter nagły, związane było z pracą powoda i spowodowane było przyczyną zewnętrzną, a w wyniku zdarzenia powód doznał urazu w postaci złamania poprzecznego kostki bocznej lewej nogi. W konsekwencji Sąd Rejonowy orzekł, że odwołujący ma prawo do wynagrodzenia gwarantowanego i zasiłku chorobowego za okres od 19 lutego 2016r. do 8 kwietnia 2016r. w wysokości 100% podstawy wymiaru. O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i § 12 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w dniu 4 września 2017r. wniósł apelację od powyższego wyroku zaskarżając rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w całości. Organ rentowy zarzucił skarżonemu wyrokowi:

1. błędną wykładnię przepisów prawa materialnego, tj. art. 57b ust. 1-3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z art. 3 ust. 1, art. 9 ust. 1, art. 21 ust. 1, art. 22 ust. 1 pkt 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz art. 92 k.p., art. 110 k.p. w zw. z art. 16 k.p.a. w zakresie związania organu administracji publicznej treścią wydanej decyzji,
2. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu Rejonowego z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym odnośnie oceny dokumentacji powypadkowej, nieuwzględnienie prawomocnej decyzji ZUS (...)Oddział w W. z dnia 6 maja 2016r., gdzie stwierdzono, że wypadek przy pracy w dniu 19 lutym 2016r. nie był wywołany przyczyną zewnętrzną,
3. naruszenie przepisów postępowania poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny materiału dowodowego w myśl art. 233 § 1 k.p.c.

W oparciu o powyższe zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania w całości, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Organ rentowy nie podzielił stanowiska wyrażonego w uzasadnieniu skarżonego rozstrzygnięcia. Decyzją z dnia 6 maja 2016r. organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do jednorazowego odszkodowania uznając, że zdarzenie z dnia 19 lutego 2016r. nie było wypadkiem przy pracy. Odwołujący nie odwołał się od tej decyzji, tym samym ocena zdarzenia, do jakiego doszło we wskazanej wyżej dacie jest prawomocnie przesądzona.

W ocenie organu rentowego nie ustala się za każdym razem, czy zdarzenie należy uznać za wypadek przy pracy i czy zachodzą przyczyny wyłączające prawo do świadczeń, gdy ta okoliczność została już wcześniej rozstrzygnięta w innym postępowaniu, a przyjęcie innego stanowiska prowadzi do sprzeczności, gdyż to samo zdarzenie będzie kwalifikowane odmiennie. Tylko wcześniejsza zmiana decyzji z dnia 6 maja 2016r. mogłaby uzasadnić rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

W odpowiedzi na apelację z dnia 25 września 2017r. pełnomocnik odwołującego wniósł o oddalenie apelacji organu rentowego i zasądzenie na rzecz odwołującego kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem drugiej instancji według norm przepisanych.

Pełnomocnik odwołującego wskazał, że podstawą wydawania przez organ rentowy decyzji w sprawach z zakresu ubezpieczenia wypadkowego jest art. 83 ust. 1 o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym organ ten

wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Powołując się na poglądy orzecznictwa pełnomocnik stwierdził również, że decyzja ZUS nie ma charakteru konstytutywnego, lecz jedynie deklaratoryjny, zaś przedmiotem decyzji może być tylko albo przyznanie świadczeń, albo odmowa przyznania tego prawa, nie może zaś być przedmiotem decyzji ustalenie spełnienia lub braku spełnienia któregoś z warunków wymaganych do uzyskania prawa do świadczeń. Takie ustalenia nie mogą być również przedmiotem rozpoznania przez sąd na skutek odwołania od decyzji organu rentowego.

Tym samym w ocenie pełnomocnika odwołującego rozpoznanie przez Sąd Rejonowy sprawy o zasiłek chorobowy dotyczyło prawa do tego świadczenia, a kwestia wypadku przy pracy stanowiła jedynie jedną z przesłanek koniecznych do stwierdzenia, że odwołującemu takie prawo przysługuje. Przesłanka ta podlegała rozważeniu przez Sąd Rejonowy w kontekście badania, przy odwołującym przysługiwało prawo do świadczenia, czy też nie. Ponadto zdaniem pełnomocnika odwołującego twierdzenia organu rentowego co do braku możliwości zakwalifikowania zdarzenia z dnia 19 lutego 2016r. jako wypadku przy pracy nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego była niezasadna. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał analizy materiału dowodowego, poczynił ustalenia w zakresie stanu faktycznego oraz zastosował przepisy, skutkiem czego zaskarżony wyrok zawiera trafne i odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Okręgowy podziela dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne

i aprobuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego wyroku,

nie zachodzi zatem potrzeba ich szczegółowego powtarzania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997r., II UKN 61/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999r., I PKN 521/98).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych podniósł zarzuty naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego i procesowego, przy czym całokształt argumentacji organu rentowego sprowadzał się do stwierdzenia braku możliwości uznania przez ten Sąd zdarzenia z dnia 19 lutego 2016r. jako wypadku przy pracy w myśl art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. z 2017r. poz. 1773 ze zm.) z dwóch przyczyn: wydania przez organ rentowy w dniu 6 maja 2016r. decyzji odmawiającej odwołującemu prawa do jednorazowego świadczenia, co w ocenie organu przesądziło o braku możliwości dalszych rozważań na temat kwalifikacji ww. zdarzenia jako wypadku przy pracy, a także niemożność uznania przyczyny zdarzenia, jakiego odwołujący doznał, jako spowodowanego przyczyną zewnętrzną. Po rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy uznał jednak, że stanowisko organu rentowego wyrażone w apelacji nie jest zasadne.

Przede wszystkim nie sposób zgodzić się z twierdzeniem organu rentowego co do tego, że wydanie przez ZUS decyzji z dnia 6 maja 2016r. odmawiającej odwołującemu prawa

do jednorazowego odszkodowania uniemożliwia sądowi ubezpieczeń społecznych rozstrzygnięcie kwestii uznania konkretnego zdarzenia za wypadek przy pracy przy rozpoznawaniu odwołania od innej decyzji organu rentowego, na podstawie której odmówił on uprawnionemu prawa do innego świadczenia z ubezpieczeń wypadkowych. W tym kontekście Sąd Okręgowy podzielił argumentację strony odwołującej, zawartej w odpowiedzi na apelację co do deklaratywnego, a nie konstytutywnego charakteru decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. W tym zakresie Sąd Najwyższy prezentuje od dawna jednolite stanowisko, że przedmiotem żądania w ramach odwołania od decyzji ZUS nie może być ustalenie faktu. Przepis art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2017r. poz. 1778) określa przedmiot decyzji wydawanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w sprawach indywidualnych wymieniając w punkcie 4 ustalenie uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Przedmiotem decyzji może więc być tylko albo przyznanie prawa do świadczeń albo odmowa przyznania tego prawa. Nie może być przedmiotem decyzji ustalenie spełnienia lub braku spełnienia któregoś z warunków wymaganych do uzyskania prawa do świadczeń. W konsekwencji ustalenie takie nie może być także przedmiotem rozpoznania przez sąd ani w postępowaniu toczącym się w wyniku odwołania od decyzji organu rentowego, ani w odrębnym postępowaniu (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 grudnia 1998r., I PKN 434/97; z dnia 23 lutego 1999r., I PKN 597; z dnia 12 stycznia 2005r. I UK 160/04; z dnia 24 października 2006r., II UK 89/06, również

orzecznictwo sądów powszechnych). Dodatkowo w ocenie Sądu Okręgowego warto zaznaczyć, że sposób rozstrzygnięcia odwołań od decyzji organu rentowego uregulowany jest w art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c. który stanowi, że sąd oddala odwołanie, jeżeli nie ma podstaw do jego uwzględnienia, a w razie uwzględnienia odwołania sąd zmienia zaskarżoną decyzję w całości lub w części i orzeka co do istoty sprawy. Zatem orzeczenie co do istoty sprawy po rozpoznaniu odwołania od decyzji odmawiającej przyznania prawa do konkretnego świadczenia przyznaje to prawo bądź oddala odwołanie. Przepisy nie wymagają natomiast stwierdzenia w sentencji wyroku, czy i które z warunków wymaganych do uzyskania prawa i w jakim zakresie zostały spełnione, są to bowiem okoliczności dotyczące stanu faktycznego i ustalenia w tym zakresie mają uzasadniać rozstrzygnięcie w przedmiocie istnienia lub braku prawa do świadczeń.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy wypadkowej zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje od pierwszego dnia niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową, z zastrzeżeniem ust. 3 ustawy. Tym samym do ustalenia, że wnioskodawcy przysługuje prawo do ww. świadczenia konieczne jest ustalenie, iż niezdolność do pracy została powstała na skutek wypadku przy pracy, przez który rozumie się zdarzenia wymienione w art. 3 ust. 1 i 2 ustawy wypadkowej. Kwalifikacja zdarzenia jako wypadku przy pracy leży więc w sferze ustaleń faktycznych i prawnych poprzedzających ustalenie prawa do świadczenia z ubezpieczeń wypadkowych, a tym samym podlega weryfikacji przez sąd odwoławczy, który w sprawach o świadczenia dokonuje analizy, czy wnioskodawca spełnia przesłanki do uzyskania prawa do danego świadczenia, czy też nie. Gdyby uznać stanowisko organu rentowego za słuszne, to skuteczność wniesionego odwołania miałaby wymiar fikcyjny. Sąd Rejonowy, związany treścią poprzedniej decyzji ZUS, musiałby je oddalić ze względu na fakt, iż niespełnienie przez odwołującego przesłanki koniecznej do uzyskania zasiłku chorobowego w postaci zakwalifikowania zdarzenia z dnia 19 lutego 2016r. jako wypadku przy pracy, byłoby już przesądzone. Tym samym odwołujący nie miałby możliwości wzruszenia skarżonej decyzji, zaś jego odwołanie byłoby w istocie bezprzedmiotowe.

Sąd Okręgowy nie dopatrywał się również nieprawidłowości w uznaniu przez Sąd Rejonowy zdarzenia z dnia 19 lutego 2016r. za wypadek przy pracy w myśl art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i choroby zawodowej. W szczególności organ rentowy nie wykazał, aby Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie tego zdarzenia za wypadek przy pracy. Podniesiony przez organ rentowy zarzut przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów praktycznie w całości sprowadzał się do uznania, że protokół powypadkowy sporządzony po zdarzeniu, jakie miało miejsce w dniu 19 lutego 2016r., zawierał stwierdzenia bezpodstawne, przy czym organ rentowy nie wyjaśnił z jakich przyczyn kwestionuje rzeczony protokół i z jakich powodów nie miałby być brany przez Sąd Rejonowy pod uwagę przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy. Podniesienie skutecznego zarzutu naruszenia zasady wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego nieprawidłowości w rozumowaniu sądu, takich jednak organ rentowy nie wykazał, ograniczając się jedynie do ogólnego zaprzeczenia wiarygodności wspomnianego wyżej dokumentu.

W świetle wspomnianej wyżej definicji wypadku przy pracy oraz mając na względzie ustalony w sprawie stan faktyczny Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego co do bezsporności nagłego charakteru zdarzenia z dnia 19 lutego 2016r. oraz jego związku z pracą. Ponadto wbrew twierdzeniom organu rentowego Sąd Rejonowy zasadnie zakwalifikował poślizgnięcie się, stanowiące czynnik sprawczy doznanego przez niego urazu, jako przyczynę zewnętrzną zdarzenia. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zdarzenia znajduje potwierdzenie w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego powoływanym już na etapie odwołania od skarżonej decyzji organu rentowego, jak i w uzasadnieniu skarżonego wyroku. W szczególności cytowane przez Sąd Rejonowy stanowisko wyrażone w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 1963 r., sygn. akt III PO 15/62, zgodnie z którym przyczyną sprawczą (zewnętrzną) wypadku przy pracy, może być każdy czynnik zewnętrzny (nie wynikający z wewnętrznych właściwości człowieka) zdolny wywołać w istniejących warunkach szkodliwe skutki. W tym znaczeniu przyczyną zewnętrzną może być nie tylko narzędzie pracy, maszyna, siły przyrody, ale także praca i czynność samego poszkodowanego (np. jego potknięcie się, odruch), zachowuje aktualność w świetle nowszego orzecznictwa (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2015r.,

II UK 316/14). Z kolei stwierdzenie organu rentowego, że odwołującemu można zarzucić niedbalstwo, gdyż nie zachował dostatecznej koncentracji uwagi podczas poruszania się, zdaniem Sądu Okręgowego nie było uzasadnione. Przyjęcie takiego kryterium prowadziłoby do sytuacji, w której każdemu z poszkodowanych wskutek zaistniałego w pracy zdarzenia można by zarzucić brak należytej ostrożności i na tej podstawie odmówić prawa do świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy uznał, że brak podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku. Organ rentowy nie wykazał zasadności swojej argumentacji, zaś podniesione w apelacji zarzuty stanowiły jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako bezzasadną, o czym orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c., zasądzając od organu rentowego na rzecz odwołującego się kwotę 120 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, której wysokość została ustalona na podstawie § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r. poz. 1800 ze zm.).

SSO Agnieszka Stachurska SSO Włodzimierz Czechowicz SSO Dorota Michalska

Zarządzenie: (...)

(...)